

Ivo Svetina: Lepa Botticellijeva glava

Lepa Botticellijeva glava je vsa v belini
glasbe, mokra Venerina senca, ko riba lahna
elipsa, lik zefirja pod kožo ustnic. Svetloba
ždi v modri geometriji, s sklonjeno glavo
in prozornim obrazom na mehkih stopnicah,
zapuščena. Daruj mi svojo moč, slika, razlij
me v ledeno fresko, sijočo skoz stoletja,
z lakastimi lasmi me nariši v školjko, iz
katere teče vino v srce. Oživi moj zbledeli
obraz, prelij me skoz nebo, da bom očiščen
plul nad plešočimi ljudmi, skoz šotore
krvavečih konj, plaval ko krona plavih
trobent, otrok, speč na sedmih gričih ko
sončno mesto, pavja glava, opraskana z
bleščečimi predmeti, da bom lebdel v črni
mreži nebesnih cest. Daj mi moč, slika,
da bom izpisal bele liste za Botticellija,
da bom nanovo narisal svet.

(BOTTICELLI, 1975)

Ivo Svetina: Jej me, Agalis

Jej me, Agalis, temna krog ust zamorskih poljubov;
ust, ki so roke, umite dlani atlasa, v katerega ovijaš
moje temno telo, jej me.
Si moja počasna, temna, sladka smrt, ki je pognala
mavrična rastlina z zlatastimi lističi čebel v razpokah zraka,
skoz katere kapljam, jej me.
Pij me, bela; ko bi zmogel eno samo čarovnijo,
bi popeljal temno srce na sprehod, skoz afriški dež,
h kapljicam kovinskega vina, ki žari lamentozo,
Kristove solze, vezuvsko grozdje, k žadastim senegalskim
deklicam; pij me.
Jej mojo temno kožo, ki se lušči ljubljena od sonca očeta,
moje stopinje, ki modre spe v nebesnem pesku Lesbosa, jej.
Jej me! legel sem v teman obraz, same oči so me,
oranžna jedrca antracitnih morskih ježkov jej.
Sem temna snov, ki zadiši, ko jo z ognjem pobožaš,
sem pahljača senc, ki z mokrimi prsti premakne hišo zraka,
da me slečena ješ,
ko ležim na tvoji temni postelji, med libijskimi rozinami,
svetlečimi se kot mrtvaške muhe, z lapisi okronanih oči, jej me.
Sem prgišče temne vode, nocoj, skodelica belega pisma
tvoji ljubici, nocoj, bakrena jagoda v tvojem joniju;
Agalis, jej me!

(JONI, 1976)

Milan Dekleva: Naenkrat

Naenkrat. Veter
višnjevih vej vibr
misel. Ne - ptica!

(Mushi, mushi, 1971)

MILAN JESIH

Če bi imel Gigantov rok stotero,
ko jo držim; sto ust, ko jo okušam;
sluh zajčje tenek, kadar jo poslušam;
plus papeževo čezčloveško vero,

kadar preganjam trmasto zamero,
ki jo roj njenih muh iz nič izkuha;
pa če bi mogel jo v rožnatih rjuhah
nategnit kot kozlovski šef satirov -

ne pa, da vselej sfiži se bližina
na točki, kjer se čudenje poleže,
naslade bežnost pa je sploh edina,

ki nosi kak pomen, čeprav brez teže;
ko Moglo bi ovladati, kar Hoče,
potem ne rečem, no - potem mogoče.

(Soneti, 1989)

MILAN JESIH

Ondan sem videl risbo več kot mično:
mojster položil bil jegospodično
in jo posélil kakor pokrajino -
z rečico in vasjo; tunel vagino

železniški signal je stražil, v dalji
dojki bili mogočen sta Dvoglav.
Tako bi jaz pri tebi stanoval
v rebri z razgledom na gozdiček mali:

včasih v temo, napravljen kakor škrat,
bi stopil kretnice podmazovat;
kdj drugič iz podalpske domovine

na Večjo zlezel, kot se gre v planine;
a kdaj bi, tja kjer več podobe ni,
sedet prišel na breg tvojih oči.